

— Здорові будьте, панове товариство — просимо гостей сідати А ну, Ганю, вставай, та гостей приймай, гукав старий за піч, де спала невістка

— А хіба-ж я сплю? — озивається від печи Ганя — хіба-ж не я двери відчинила?

— Ну, гаразд, гостей нагодувати слід

— Не пізнаєш мене, батьку? — питає мягким голосом Карпо.

Старий став ще пильнійше приглядатися до Карпа.

— Мої старечі очі вже не добачають. — Мабуть, уже давно тебе не бачив, коли й по голосу не пізнаю Хто ти будеш?

— Твій хрещеник Карпо

— Кожухів син? — скрикнув старий. — Моя дитино любя! — Дай тебе обійму. — Боже, таке мале було, на руках йосив, а тепер козак, мов дуб Добре, що ти приїхав, а то й не застав би. Мені вмирати пора Ти звідкіля?

— З Запорожжя, прямисінько з Січи Приїхав тебе провідати, батьковій могилі вклонитися та з паном розплатитися, коли ще живий вражий син.

— Тихше! Враг його не взяв, здоровий та товстий мов кабан Та коли вас лише двоє, то про розплату й не думай, а гляди, щоб перед зорею й духу вашого не було. Тікай звідсіля та подалі. Тут Запорожців на палі садовлять, коли вистежать та піймають

— Втечемо, як буде треба

— Та про те опісля — ви голодні, та й відпочити треба.

— Ну, Ганю, чому ти наче-б нічого?

Ганя накрила стіл, поставила пляшку з горілкою, миску з варениками, хліб, кашу

— Не великі у нас достатки, говорив Верета, лізучи на свою лежанку — та чим хата багата На ліпше не спроможемося, хіба на пісню страву.

Усю нашу працю пан забірав.